

der følger som Bilag, og i hvilken der gives Anvisning paa en vis Liberalitet og visse Indrømmelser, gaar ud fra, at det klassiske Repertoire, der betegnes ved Navnene: Holberg, Dehlschläger, F. L. Heiberg, H. Herz og Hoftrup, bliver absolut forbeholdt for det kgl. Theater. Der kan nu ganske vist reises Indvendinger herimod, hvis Besøielse jeg kan indrømme, og i det Hele taget kan der reises Indvendinger imod at fastholde hele det kgl. Theaters Repertoire som dets udelukkende Eiendom. Der er ganske sikkert i Theatrets Repertoire et ikke ringe Antal Stykker, som maaste næppe nogeninde ville blive bragte til Opførelse igjen paa Theatret, og som der derfor ikke kan være nogen Betænkelse ved at udlevere, medens de dog paa den anden Side ere af en saadan Natur, at de meget vel kunne samle et Publikum paa de private Theatre, hvis Publikum dog for en Del er af en nogen anden Art end det, der fortrinnsvis søger til det kgl. Theater. Og det vil meget vel kunne tænkes, at Stykker, som der ikke er Grund til at optage igjen paa det kgl. Theater, ville kunne vise sig af en ikke ringe Værdi for Privattheatrene og derved paany samle et Publikum om sig. Og navnlig turde dette gjælde om saadanne Stykker, ogsaa af vore danske Forfattere, som ere gaaede et noget større eller mindre Antal Gange paa det kgl. Theater og der have gjort nogen Gylde, forsaavidt som de have kunnet gaa et vist Antal Gange, men som dog ikke have saadan større eller blivende Værdi, at det kgl. Theater skulde sætte Pris paa at beholde dem og sikke sig dem for Tid og Evighed, medens det for de paagjældende Forfattere kan være af stor Betydning at kunne oversføre dem til en anden Scene, hvor de maaste stundom, endogsaa i visse Retninger noget bedre, ville kunne komme til deres Ret, end det faktisk i det paagjældende Tilfælde er sket paa det kgl. Theater. Men denne Bestemmelse om de 10 Aar forekommer mig at være overmaade lidet betryggende overfor det, der ogsaa efter Theaterchefens Strivelse er Hovedsagen for det kgl. Theater, nemlig Bevaringen af det nationale, klassiske Repertoire. Det vil ses af den Opgjørelse, som følger Betænkningen, at man ganske vist i det sidste Aaar har faaet opført en meget væsentlig Del af dette Repertoire, men det vil ogsaa ses, at der er en ikke ringe Del deraf, som slet ikke er kommen til Opførelse i dette Tidrum, og det vil ses, at Opgjørelsen jo omfatter mere end 10 Aar, den omfatter omtrent 13 Aar, og vil man danne sig en Forestilling om, hvad der kan spilles i 10 Aar og dermed bevares for det kgl. Theater,

maa man enten bortskjære de 3 første eller de 3 sidste Aar for at faae blot et Aaar. Bortskjærer man de første 3 Aar og holder sig til det sidste Aaar, bliver Resultatet f. Ex. for Dehlschlägers Vedkommende dette, at det kgl. Theater i dette Aaar kun vilde have sikret sig 3 Stykker, nemlig „Kjartan og Gudrun“, „Yrsa“ og „Dina“, medens alt Andet af Dehlschläger vilde være bortgivet af det kgl. Theater og overgivet til Privattheatrene. Og det vil ses, at Fortegnelsen over Holbergs Stykker for de 13 Aars Vedkommende omfatter 16 Stykker, medens der affurat er ligesaa mange Stykker tilbage, som ikke ere spillede. Ganske vist er det, der er spillet, for største Delen det Væsentlige, men der findes dog blandt de Uspillede Stykker som „Jeppe paa Bjerget“, „11te Juni“, „Rildereisen“, „Don Ranudo“ og adskillige andre, der ogsaa have deres store Værdi. Nu vilde maaste den ærede Ordfører sige: Det er netop vor Mening, at det kgl. Theater skal spille dem i større Omfang, at det skal give dem hyppigere, end det har gjort. Deri kan jeg forsaavidt være ganske enig med ham, men jeg tror paa den anden Side ikke, at man just i sit Ønske om at se det klassiske Repertoire spillet paa det kgl. Theater skal forcere det alfor stærkt til at spille det i Tide og Uilde. Det maa jo dog erindres, at det, man forlanger, er ikke blot, at dets Repertoire maa blive opført, men ogsaa, at det maa blive godt og værdigt og smukt opført, og det beror for en stor Del paa de Kræfter, man i Diebliffet har at raade over. Grunden til, at f. Ex. Dehlschläger er spillet saa lidt, er jo netop den, at man har ment, at man for Tiden ikke paa det kgl. Theater raader over de Kræfter, som særlig udtræves til de vøhlschlägerste Stykker. Jeg er ganske vist tilbøielig til at tro, at man maaste nok har overdrevet dette Hensyn, og at det netop her gjælder om ogsaa at gøre Noget for at kunne øve Skuespillerne til at kunne optræde i saadanne Stykker og derved uddanne dem; thi det kan ikke negtes, at selv om man i det Hele har en Samling af Skuespillere ved Theatret, som er i Stand til at give de forskellige Forfatteres Bærter, som her omhandles, kan det stundom bero paa, at man har en enkelt Skuespiller eller Skuespillerinde, om Stykket kan blive virkelig godt udført, og jeg kan til Exempel ikke se rettere, end at et Stykke som „Grafon Jarl“ staar og falder dog med Hovedrollen i Stykket. Jeg tror derfor, at Resultatet vil blive dette, at det vil vise sig umuligt for det kgl. Theater i Løbet af et Aaar, og jeg kan sige af ethvert Aaar — thi det er derom, det gjælder —